

ג. שופמן

[לש. שלום – בן החמשים]

המון פייטנים יש, שכל כמה שתאמץ את כוח זכרונוך להעלות משהו מאשר קראת מהם, לא תוכל. דבר לא נקלט בלבך. לא כן ש. שלום. חלקו עם המשוררים, ברוכי אלוהים, שדבריהם הם "כדגים שנאחזים במצודה". ואפילו יעצרך איש באמצע הרחוב ויטיל עליך: פסוק לי פסוק ממנו על רגל אחת! מיד תענה לו ב"בית" פלוני ובשורה אלמונית. ואלה רבים. והרי זה, לדעתי, קריטריון מובהק.

והפרוזה שלו? אני אומר לעצמי: מה, לדוגמה, היית יכול להעלות ברגע זה מתוך סיפוריו? איזה מקום, איזה מומנט? אין לי צורך לחשוב הרבה. הנה דבר האשה הבורחת באישון לילה מבית פעלה ("הגר לא כבה") ורואה את עצמה בחוץ עזובה, גלמודה, ללא קורת גג, אומללה בתכלית, אל מי תשעה? פתאום נזכרה, שפעם אמרה לה אחת מידידותיה דרך אגב, שבצר לה תוכל לפנות אליה וכי ביתה פתוח לפניה תמיד. לא נשאר לה עתה אלא לנצל אותה "הבטחה", והיא הלכה ודפקה על דלתה. אבל מה נשתוממה הידידה ההיא משראתה אותה בשעה זו ותפסה את הסיטואציה. איך זה? כלום קיבלה אז את הדבר כפשוטו? ! ממש! ! סבורה היתה: "טאקי אויף אניאמת!!" ... מקום זה בלבד מעמיד את ש. שלום בשורת המספרים הגדולים, אנשי השם. אכן, רוח גדולה מהלכת בכל אשר תדפדף אצלו.